

Arrest

nr. 216 555 van 11 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 31 januari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Vietnamese nationaliteit, dient op 1 oktober 2000 een visumaanvraag in.

Op 6 juni 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing zonder bezwaar tegen de afgifte van een Schengenvisum.

Op 2 juli 2001 komt verzoeker in België aan.

Op 6 juli 2001 ondertekent verzoeker een aankomstverklaring te Merksem, zijn verblijf wordt toegestaan tot 29 september 2001.

Op 8 oktober 2001 vraagt verzoeker de verlenging van zijn visum omdat hij een relatie heeft met een Belgische onderdaan en het koppel wenst te huwen.

Op 22 oktober 2001 laat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken aan de raadsman van verzoeker weten dat de vraag tot verlenging van verblijf zonder gevolg is aangezien verzoeker momenteel op een onbekend adres verblijft.

Op 10 mei 2006 vraagt verzoeker om zijn inschrijving in de gemeente. Hieraan wordt geen gevolg gegeven omdat verzoeker niet aan te treffen is.

Op 29 september 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Op 3 oktober 2008 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 oktober 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}). Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 22 oktober 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hiertegen dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 19 219 van 25 november 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert.

Op 16 mei 2009 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 11 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Het beroep dat verzoeker bij de Raad indiende tegen de voormelde beslissingen van 18 januari en 11 februari 2011 wordt verworpen bij arrest nr. 62 965 van 10 juni 2011.

Op 31 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13^{septies}. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: 02.07.1968

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: (...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 31.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor oplichting. (PV nummer AN.20.LB.013148/2019 van de politie zone van Antwerpen) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 31.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen partner of minderjarige kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Hij verklaart wel dat zijn zus in België is. Hij geeft echter geen verdere gegevens van zijn zus. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België woont, kan een terugkeer van betrokkene naar Vietnam niet in de weg staan. Betrokkene behoort immers niet tot het originele kerngezin van zijn zus. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus.

Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene zijn kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Vietnam vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 18 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd gehoord op 31.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven. Sinds 2011 heeft betrokkene echter geen enkele poging meer ondernomen om zijn illegaal verblijf in België te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 16.12.2008, op 16.05.2009, op 06.03.2010, en op 11.02.2011. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor oplichting. (PV nummer AN.20.LB.013148/2019 van de politie zone van Antwerpen) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 31.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven. Sinds 2011 heeft betrokkene echter geen enkele poging meer ondernomen om zijn illegaal verblijf in België te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 16.12.2008, op 16.05.2009, op 06.03.2010, en op 11.02.2011. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende in het verleden reeds een asielaanvraag in en een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden geweigerd. Sinds 2011 heeft betrokkene echter geen enkele poging meer ondernomen om zijn illegaal verblijf in België te regulariseren.

Betrokkene werd gehoord op 31.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om bij zijn zus te zijn en dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er geen vrijheid heeft en er bang is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

BIJLAGE 13 SEPTIES CID – (...)

3

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven. Sinds 2011 heeft betrokkene echter geen enkele poging meer ondernomen om zijn illegaal verblijf in België te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 16.12.2008, op 16.05.2009, op 06.03.2010, en op 11.02.2011. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

“I. Schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

a) *Artikel 3 EVRM – verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of straffen*

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn geboorteland of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van het beleid in Vietnam ten aanzien van andersgelovigen of manifestanten die gekeerd zijn tegen het huidige regime of die voorstander zijn van een democratie. Recent werden er nog activisten gearresteerd op basis hiervan en hun veroordeling gehandhaafd hoewel Amnesty International uitdrukkelijk om hun vrijlating verzocht.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn geboorteland.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM gelet op de preciaire veiligheidssituatie in Vietnam en de hoge graad van corruptie?

Verzoeker heeft in België een veilig onderkomen en een zus, broer en nicht. Indien hij dient terug te keren, zal verzoeker blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM.

Hij is jaren geleden moeten vluchten uit zijn geboorteland gelet op het vervolgingsbeleid en de hoge graad van corruptie. Reeds tijdens zijn tienerjaren werd hij met deze fenomenen geconfronteerd. Hij kwam uiteindelijk aan in Hong Kong en verbleef er vijf jaar tot het vluchtelingenkamp werd gesloten en verzoeker aan zijn lot werd overgelaten. Hij keerde terug naar Vietnam maar de situatie was onhoudbaar. De overheid verhinderde zijn mogelijkheden om te werken en een rustig en veilig leven leiden was onmogelijk. Hij riskeert te worden blootgesteld aan mensonterende behandelingen.

Verzoeker is al bijna zijn hele leven op de vlucht en moet noodgedwongen in de illegaliteit leven hoewel hij in België familieleden heeft en door hen kan worden opgevangen. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal betekenen dat hij opnieuw achterna zal worden gejaagd door de overheid zeker gelet op zijn verleden.

Hij kan niet terugkeren naar Vietnam! Hij is zijn geboorteland lang geleden ontvlucht uit schrik voor zijn leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten. Een overgroot deel van zijn familie is intussen ook gevlucht naar de Verenigde Staten. Dit benadrukt de onmogelijkheid om in Vietnam te leven.

Verzoeker zal in zijn land van herkomst worden onderdrukt en ieder mensenrecht worden ontzegd. Hij kan zich op geen enkele wijze uitdrukken en ook het recht op vrijheid van mening (artikel 10 EVRM) wordt met de voeten getreden. Het gevolg hiervan zijn vaak mensonterende behandelingen en straffen met zelfs soms de dood tot gevolg!

De corrupte overheid in Vietnam is vandaag nog steeds een ernstig probleem. De Vietnamese overheid houdt voor dat ze een anti-corruptie beleid voert, maar in werkelijkheid is dit slechts een façade waaronder een heleboel schendingen van mensenrechten gebukt gaan.

Er is duidelijk sprake van een ernstige en alarmerende situatie in Vietnam die het voor verzoeker onmogelijk maakt om terug te keren. De hoge graad van corruptie zal in het geval van verzoeker leiden tot een ernstige schending van artikel 3 EVRM.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing onzorgvuldig is geweest door het volgende in haar beslissing op te nemen:

“Artikel 3 waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Het is voor verzoeker geheel onduidelijk waarom een motivering werd opgenomen die betrekking heeft op medische factoren in het licht van artikel 3 EVRM (infra). Verzoeker heeft op geen enkel moment in zijn administratief dossier medische problemen aangekaart en zeker geen schending van artikel 3 EVRM die hieraan gekoppeld zou zijn.

Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op de medische aspecten die gelieerd kunnen zijn aan een schending van artikel 3 EVRM zonder evenwel een onderzoek te voeren naar het ernstig gevaar dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst wat betreft: geweld, corruptie en vervolging. Dat verwerende partij derhalve ernstig in gebreke is gebleven om de kern van artikel 3 EVRM in dit dossier te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat men een beslissing neemt. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Dat een terugkeer naar Vietnam onmogelijk is voor verzoeker gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM.

b) Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en hechte relatie onderhoudt met zijn zus en broer die in België wonen. Hij kan op hen rekenen voor steun en hulp en heeft ook een hechte relatie met hun kinderen.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen en dat met zijn familiebanden hier in België geen rekening werd gehouden.

Dat een terugkeer van verzoeker naar Vietnam wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdelinge zwaarder doorwegen. Hij heeft immers geen familie meer in Vietnam. Zijn familie is het land ontvlucht en verblijven thans in België en de Verenigde Staten.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn broer en zus met hun kinderen te worden gerespecteerd.

Dat een belangenafweging in dit dossier duidelijk maakt dat een terugkeer naar Vietnam onnoemlijk zware implicaties met zich zou meebrengen waarbij artikel 8 EVRM manifest zou worden geschonden.

c) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij op geen enkel ogenblik in zijn dossier gewag heeft gemaakt van medische problemen alzo is de beslissing onzorgvuldig door het volgende in de kwestieuze beslissing op te nemen:

“Artikel 3 waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Het is voor verzoeker geheel onduidelijk waarom een motivering werd opgenomen die betrekking heeft op medische factoren in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft op geen enkel moment in zijn administratief dossier medische problemen aangekaart en zeker geen schending van artikel 3 EVRM die hieraan gekoppeld zou zijn.

Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op de medische aspecten die gelieerd kunnen zijn aan een schending van artikel 3 EVRM zonder evenwel een onderzoek te voeren naar het ernstig gevaar dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst wat betreft: geweld, corruptie en vervolging. Dat verwerende partij derhalve ernstig in gebreke is gebleven om de kern van artikel 3 EVRM in dit dossier te onderzoeken.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur waarbij geen rekening wordt gehouden met alle gevaarsfactoren in het land van herkomst en de elementen die van toepassing zijn op verzoeker.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Aan verzoeker wordt verweten dat hij sedert 2011 geen pogingen meer heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren en dat hij eveneens niet is ingegaan op de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker acht deze stelling geheel onterecht en bovendien volkomen onredelijk. Verzoeker was in 2011 reeds jaren op de vlucht en had intussen al in Hong Kong verbleven als vluchteling. Zijn situatie was steeds precair en hij botste zowel bij zijn asielaanvraag als bij zijn aanvragen tot regularisatie op een negatief antwoord. Zijn hoop om eindelijk een leven uit te bouwen werd telkens de kop ingeslagen.

Verzoeker is door heel deze kwestie erg ontmoedigd, maar liet zijn hoofd niet hangen en raapte al zijn moed bijeen om een brief te schrijven, gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de hoop dat zijn situatie uiteindelijk zou beteren. Zijn brief wordt gevoegd als bijlage. Hij heeft zijn hele beleving van zijn parcours proberen uitleggen en heeft duidelijk aangegeven wat de reden voor zijn vlucht was en welke gevaren hij thans loopt indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

De stelling van verwerende partij als zou verzoeker geen enkele poging hebben ondernomen om zijn verblijf te regulariseren is dan ook volkomen onjuist. Bovendien is het merkwaardig dat de overheid telkenmale bevelen heeft gegeven om het grondgebied te verlaten, maar dat in 2011 reeds het laatste bevel ter kennis werd gebracht.

Men heeft als overheid op geen enkel moment voorzien in een begeleiding voor een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Op geen enkel ogenblik heeft men verzoeker trachten te ondersteunen in dit proces. Het mag nochtans van een overheid in alle redelijkheid worden verwacht dat zij bij het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten, eveneens maatregelen treft om dit mogelijk te maken.

Integendeel, heeft men verzoeker al die jaren gedoogd in ons land om hem dan op ‘heterdaad’ te betrappen en hem onmiddellijk op te pakken teneinde hem op te sluiten in een gesloten centrum. Het behoeft geen betoog dat deze praktijk absoluut het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men houdt geen rekening met de actuele toestand in Vietnam en het gevaar dat verzoeker loopt bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Bijna twee decennia is verzoeker in België en heeft hij geen enkele connectie meer met Vietnam. Hij heeft er geen toekomst en kan niet terugkeren wegens een ernstige schending van artikel 3 EVRM. In plaats van te onderzoeken welke precieze gevaren verzoeker loopt, heeft men zich gebaseerd op een medisch criterium hetwelk totaal irrelevant is gelet op het feit dat verzoeker nooit heeft gesproken over medische problemen.

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Over de schending van artikel 3 EVRM wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 31.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om bij zijn zus te zijn en dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er geen vrijheid heeft en er bang is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont.”

Verwerende partij is zeer kort van stof wat betreft de schending van artikel 3 EVRM. Men baseert zich op het interview van verzoeker, waarvan niet met zekerheid kan gesteld worden dat het conform geldende wetgeving werd afgenomen (infra), en besluit dan dat er geen schending is. Men heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de actuele situatie in Vietnam en de mogelijkheid op mensonterende behandelingen en het gevaar van ernstige mensenrechtenschendingen.

Hoewel verzoeker zelf aangeeft dat hij geen vrijheid heeft in Vietnam en dat hij schrik heeft om terug te keren, worden deze elementen niet verder onderzocht door verwerende partij! Nochtans vereist artikel 3 EVRM dat de overheid de situatie in het land van herkomst onderzoekt en tevens de elementen die worden aangehaald door verzoeker!

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 31/01/2019 door de PZ Antwerpen. De werkelijke inhoud van dit gehoor kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RvV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

d) Schending van de Europese Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven)

Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit eerder begeleiding of steun gekregen met het oog op een eventuele terugkeer om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijdering van vreemdelingen.

Men verwijt verzoeker dat hij sedert 2011 geen pogingen meer ondernam om zijn verblijf te legaliseren. Zoals reeds eerder uiteengezet is dit flagrant foutief. Verder stelt verzoeker vast dat hij sedert 2011 geen bevelen meer kreeg om het grondgebied te verlaten, noch kreeg hij begeleiding bij zijn eerdere bevelen om het land eventueel vrijwillig te verlaten.

De overheid heeft het verblijf van verzoeker al die jaren gedoogd en heeft geen enkel initiatief genomen om verzoeker de mogelijkheid te bieden om vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst. Nadien pakt men verzoeker op naar aanleiding van een vermeend misdrijf en wordt hem geen enkele kans geboden om vrijwillig het land te verlaten.

Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de terugkeerrichtlijn die voorschrijft dat het voor betrokkenen mogelijk moet worden gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren.

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander “een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”, gebaseerd op “objectieve en ernstige elementen”.

De “objectieve en ernstige elementen” werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- Uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;*
- Indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;*
- Indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;*
- Indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;*
- Indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;*
- Indien betrokkene zijn/zijn verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/zijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;*
- Indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;*
- Indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;*
- Indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.*

Verzoeker voldoet NIET aan deze elementen, opgesomd in de lijst.

Dat verzoeker in België familie heeft waarop hij kan terugvallen en verzoeker geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Verzoeker was steeds bereikbaar, woonde op hetzelfde adres en is nooit ondergedoken. Hij schreef zelfs brieven om zijn situatie aan te klagen. Dat hij derhalve aan geen enkel van bovenstaande punten voldoet.

Verwerende partij stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Men meent dat het PV aangaande de betrapping op heterdaad voor oplichting een voldoende element is om te kunnen aannemen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Evenwel heeft men geen rekening gehouden met het blanco strafregister van verzoeker en het fundament van het vermoeden van onschuld. De feiten werden geenszins gekaderd!

Verzoeker wenst thans de oorzaak voor het opstellen van het desbetreffende PV te nuanceren. Verzoeker ging naar de supermarkt om leeggoed binnen te geven en in ruil hiervoor kortingsbonnen te aanvaarden met een geringe waarde. Hij tracht steeds leeggoed te verzamelen en dit te doen. In de supermarkt zag verzoeker enkele bonnetjes liggen die recht geven op een geringe waarde. Deze waren naar alle waarschijnlijkheid door andere mensen verloren of weggegooid.

Dat er derhalve geen sprake kan zijn van het misdrijf oplichting. Immers zijn de constitutieve elementen van dit misdrijf geenszins vervuld. Het moreel bestanddeel ontbreekt hier duidelijk. Lezing van het Strafwetboek leert ons dat het intentioneel element vereist is om te kunnen spreken van het misdrijf oplichting.

Dat het opstellen van een PV niet betekent dat verzoeker zich zou hebben schuldig gemaakt aan het plegen van strafbare feiten. Dat integendeel zijn blanco strafregister aantoont dat verzoeker een vrome burger is die de Belgische (straf)wetten naleeft.

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!”

3.2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2.3. Het bestreden bevel is gestoeld op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum of een geldige verblijfstitel, zodat deze vaststelling volstaat om over te gaan het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° overtoollig, zodat niet moet worden ingegaan op de vraag of correct werd vastgesteld dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, moet erop worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 januari 2019 werd gehoord, voorafgaand aan de bestreden beslissing door inspecteur E.K. van de politiezone Antwerpen. Zijn verklaringen werden overigens betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de motieven, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat op geen enkel moment rekening werd gehouden met de elementen die tijdens het gehoor naar boven zijn gekomen.

Op het “formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” werd verder vermeld dat de “vreemdeling werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden”, zodat is tegemoet gekomen aan verzoekers argument dat hij door de verwerende partij vooraf in kennis moest worden gesteld dat overwogen werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, en hem de kans moest worden geboden om hierop te reageren.

Verzoeker toont niet aan dat hij niet op adequate wijze zijn standpunt heeft kunnen duidelijk maken.

Waar hij stelt dat hem niets werd gevraagd over zijn schrik om terug te keren naar zijn land van herkomst, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd om welke redenen hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst of er niet naar kan terugkeren, en dat hij daarop antwoordde : *"Ik kan niet terugkeren omdat ik geen vrijheid heb in Vietnam en er bang ben"*. Verzoeker toont op het eerste gezicht niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om één en ander concreet toe te lichten. Dat de hoorplicht enkel werd gepercipieerd als een loutere formaliteit, is op het eerste gezicht dan ook niet aangetoond. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat, mocht hij verder zijn bevraagd over zijn schrik om terug te keren, hij elementen zou hebben aangebracht die het besluitvormingsproces een andere wending hadden kunnen geven, zoals hierna nog zal blijken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gesteld :

"Betrokkene werd gehoord op 31.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om bij zijn zus te zijn en dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er geen vrijheid heeft en er bang is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

Dat de verwerende partij zich niet zou hebben uitgesproken over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan dus niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker betoogt dat hij op geen enkel moment medische problemen heeft aangekaart en dat het geheel onduidelijk is waarom een motivering werd opgenomen die betrekking heeft op medische factoren in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het in dat geval een overtollig motief betreft zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek erop.

Voorts moet er op worden gewezen dat verzoeker op 29 september 2008 een verzoek om internationale bescherming had ingediend, dat uiteindelijk resulteerde in 's Raads arrest nr. 19 219 van 25 november 2008, waarin hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Het asielrelaas werd in dit arrest als volgt samengevat:

"Volgens uw verklaringen bent u een Vietnamees afkomstig uit Tha Hai Bin, een dorp in de provincie Hue, in Centraal-Vietnam. Begin jaren negentig (1991) bent u in het spoor van duizenden andere Vietnamezen vertrokken als bootvluchteling naar Hongkong.

Volgens uw verklaringen waren uw motieven om naar Hongkong te vertrekken de volgende: u stelde dat u tegen het autoritaire communistische regime was in Vietnam en dat u een aantal keer door de politie zou geslagen zijn. Zo werd u een keer geslagen door de politie nadat u een klacht had ingediend tegen een corrupt ambtenaar. Van 1993 tot 1996 was u in Hongkong lid van de beweging "Hoi Thang Ninh Phin Xa Hoi", opgericht in Hongkong. Deze beweging verleende hulp aan gehandicapte kinderen, mensen met psychische problemen en ijverde voor meer democratie in Vietnam. In 1996 werd uw asielaanvraag in Hongkong geweigerd en keerde u terug naar Vietnam. Aangekomen in Vietnam werd u vastgehouden in een kamp waar u samen met andere Vietnamezen aan een soort van identiteitscontrole werd onderworpen. Niettegenstaande u daar verklaarde dat u in Hongkong voor bovenvermelde beweging actief was geweest werd u na drie dagen vrijgelaten.

U verklaarde nadien door de politie in het oog te worden gehouden. In 2000 werd u door de politie geconvoceerd. U verklaarde dat de politie u wou ondervragen over geld dat u had ontvangen vanuit Zwitserland als steun aan de slachtoffers van een storm. De politie ondervroeg u en u werd ervan verdacht contacten te hebben met een buitenlandse organisatie omdat u in het verleden reeds had toegegeven dat u in Hongkong politiek actief te zijn geweest. In 2001 besloot u om Vietnam te verlaten. U kreeg een uitnodiging van een familielid uit België. U werd in 2001 opnieuw door de politie geconvoceerd om een verklaring te ondertekenen dat u na het verstrijken van uw visum naar Vietnam zou terugkeren. Op 1 juli 2001 verliet u Vietnam. U kwam in België aan op 7 juli 2001. Pas nadat u op 29 september 2008 werd betrapt tijdens een RVA-controle vroeg u in hier asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer : een kopie van uw paspoort met visum voor België, documenten met betrekking tot uw verblijf en weigering van asielaanvraag in Hongkong, een foto genomen in Hongkong, twee convocaties van de politie respectievelijk dd. 14/11/2001 en 7/01/2001.”

Nadat de Raad had vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij werd vervolgd door de Vietnamese autoriteiten, werd in het arrest ook gesteld dat het niet volstaat *“te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek naar Europa politiek geëngageerd was en hij hiervoor zijn land van herkomst diende te ontvluchten.”*

Verzoeker verwijst thans in zijn verzoekschrift naar de situatie van andersgelovigen of manifestanten die gekeerd zijn tegen het huidige regime of die voorstander zijn van een democratie, maar maakt het verband met zijn eigen persoonlijke situatie niet aannemelijk. Verder verwijst hij naar een aantal rapporten in verband met de mensenrechtensituatie in Vietnam die hij als problematisch bestempelt, maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat *“om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, [...] hij [dient] aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”* De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, middels een verwijzing naar algemene rapporten, volstaat evenmin. Verzoekers argument dat een overgroot deel van zijn familie intussen is gevlucht naar de Verenigde Staten, hetgeen de onmogelijkheid zou benadrukken om in Vietnam te leven zoals hij stelt, en het feit dat hij aldaar geen vrienden of familie heeft die hem kunnen opvangen is niet meer dan een loutere bewering, die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij niet tegemoetkomt aan de bewijslast die artikel 3 van het EVRM oplegt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat niet blijkt dat voldoende rekening werd gehouden met het feit dat hij een stabiele en hechte relatie onderhoudt met zijn zus en broer die in België wonen en op wie hij kan rekenen voor steun en hulp en met wier kinderen hij een hechte relatie heeft. Hij stelt ook dat hij geen familie meer heeft in Vietnam omdat zij allen in België en de Verenigde Staten verblijven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij aannemelijk maken dat hij hier een beschermenswaardig familieleven heeft.

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals deze die verzoeker aanhaalt met zijn zus en broer en vier kinderen, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Hij verklaart wel dat zijn zus in België is. Hij geeft echter geen verdere gegevens van zijn zus. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België woont, kan een terugkeer van betrokkene naar Vietnam niet in de weg staan. Betrokkene behoort immers niet tot het originele kerngezin van zijn zus. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn zus. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus.

Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene zijn kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen.”

Dat met zijn familie in België geen rekening werd gehouden, zoals verzoeker wil later geloven, kan niet worden bijgetreden. De gemachtigde heeft echter geoordeeld dat er geen sprake is van afhankelijkheid, zoals vereist om te kunnen spreken van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook in het kader de huidige vordering brengt verzoeker geen elementen bij die erop wijzen dat de banden de gebruikelijke affectieve banden tussen familieleden overstijgen: zijn loutere bewering dat hij op hen kan rekenen voor steun en hulp en dat verzoeker een hechte relatie heeft met de kinderen, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Een bewering volstaat uiteraard niet, zo ook niet de bewering dat hij in het herkomstland geen familieleden meer heeft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt niet aannemelijk te zijn gemaakt.

Wat betreft de opgeworpen schending van de Terugkeerrichtlijn, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). *In casu* werd de betrokken richtlijn omgezet in de Belgische Vreemdelingenwet en bovendien toont verzoeker niet aan op welke bepaling hij doelt en of die niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht. Een schending van “de Europese Terugkeerrichtlijn” kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog doelt op het feit dat hem ten onrechte geen termijn zou zijn gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven. Sinds 2011 heeft betrokkene echter geen enkele poging meer ondernomen om zijn illegaal verblijf in België te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 16.12.2008, op 16.05.2009, op 06.03.2010, en op 11.02.2011. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor oplichting. (PV nummer AN.20.LB.013148/2019 van de politie zone van Antwerpen) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Wat betreft het in de bestreden beslissing vermelde risico op onderduiken, moet worden gewezen op het volgende:

‘Verzoeker hanteert in zijn middel de oude wettelijke definitie van het risico op onderduiken, en wijst weliswaar op de memorie van toelichting bij deze oude omschrijving, maar gaat volledig voorbij aan het feit dat de wetgever deze begripsomschrijving in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet inmiddels met ingang van 22 maart 2018 heeft vervangen bij artikel 4 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018). Met hetzelfde artikel heeft de wetgever voorts een tweede paragraaf ingevoegd in artikel 1 van de Vreemdelingenwet, met daarin een aantal objectieve criteria als richtsnoer’.

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaalt thans dat onder een “risico op onderduiken” moet worden verstaan *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*.

Naar luid van de tweede paragraaf van artikel 1 waarnaar wordt verwezen moet het bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Als objectieve criteria worden onder meer vermeld: *“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;”* en *“4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel; [...]”*.

Verzoeker stelt dat het argument dat hij sedert 2011 geen pogingen meer heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie in België te regulariseren en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, *“geheel onterecht”* en *“volkomen onredelijk”* is. Hij betoogt dat hij in 2011 al jaren op de vlucht was, dat zijn situatie steeds precair was en dat, nadat zijn asiel- en regularisatieaanvragen waren afgewezen zijn hoop om eindelijk een leven uit te bouwen telkens de kop zag ingeslagen. Toch raapte hij nog de moed bijeen om een brief te schrijven aan de Koning en aan de bevoegde staatssecretaris omtrent zijn preciaire situatie. Het klopt dus niet dat hij na 2011 niets meer heeft ondernomen. Bovendien, zo stelt hij, is het merkwaardig dat hem na 2011 geen bevelen meer ter kennis werden gebracht.

Het feit dat verzoeker na 2011 geen bevelen meer ter kennis zijn gebracht doet geen afbreuk aan de niet-betwiste vaststelling dat hij aan een aantal eerder afgegeven bevelen geen gevolg had gegeven. Dat hij geen begeleiding zou hebben gekregen of kunnen krijgen om vrijwillig het grondgebied te verlaten is niet aangetoond. Daarenboven moet erop worden gewezen dat verzoeker wist of moest weten dat hij voor een regularisatie de geëigende procedure moet volgen, zoals hij dat voorheen al had gedaan en waarop overigens ook werd gealludeerd in de brief van de adviseur van de dienst Vreemdelingenzaken die als antwoord op verzoekers brief aan de Koning erop had gewezen dat er geen procedure lopende was in zijn dossier en dat zijn laatste regularisatieverzoek was afgesloten op 18 januari 2011 en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad op 10 juni 2011. Verder blijkt ook dat in deze brief verzoeker wordt doorverwezen naar de juiste webstek om er kennis te nemen van de te ondernemen stappen en de vereiste documenten om in België te kunnen werken, maar uit niets blijkt dat verzoeker nog een procedure heeft opgestart.

Het valt overigens op dat de brieven geen van beide het verblijfsadres van verzoeker bevatten, maar enkel de gegevens van zijn goede vriend M.D., zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoeker middels het sturen van deze brieven zijn verblijfsadres kenbaar had gemaakt. Dat verzoeker dus steeds bereikbaar was, kan niet onverminderd worden bijgetreden. Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de vaststellingen die de verwerende partij heeft gedaan in het licht van artikel 1, § 2, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet niet correct of niet zorgvuldig zouden zijn of dat zij daaruit op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben afgeleid dat er een risico op onderduiken bestond in hoofde van verzoeker. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de verwerende partij hierover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Verzoekers argument dat hem de kans werd ontzegd om vrijwillig te vertrekken omdat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestond, snijdt dan ook geen hout. Aangezien het risico op onderduiken alleen al volstaat om op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, moet verder niet worden ingegaan op het motief aangaande het vermeende gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou uitmaken. Dit is immers een overtollig motief.

3.2.2.4. Het enig middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. WIJNANTS